

Arrest

nr. 191 572 van 5 september 2017
in de zaak RvV XI/IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van soennitische origine. U bent geboren in Bagdad, waar u uw hele leven ook woonde. Sinds uw kindertijd was u bevriend met de buurjongen, Mustafa (K.A.), die tegenover uw ouderlijke huis in woonde in de Al Aamel-wijk. Na uw afstuderen van het middelbaar vond u werk bij een apotheker, waar u van 2003 tot 2011 tewerkgesteld was. Mustafa studeerde verder en werd officier in het leger. Sinds 2005, u was toen 16 jaar oud, had u een relatie met Mustafa. Jullie huurden samen een appartement van een kennis, waar jullie beiden 1 à 2 nachten per week logeerden en waar jullie ongestoord konden samenwonen. De overige tijd woonde u in uw ouderlijke huis. In 2013 werd u door uw partner overtuigd om bij hem in het leger te komen werken. U ging in dienst en kwam bij de antiterreurbrigade van de (militaire) luchthaven van Bagdad terecht, waar u als bode en assistent werkte voor uw partner.

Uw partner regelde dat u niet behoefde deel nemen aan militaire trainingen of opleidingen, u werkte enkel onder zijn bevel en voerde louter administratieve taken uit. In 2014 raakte u gewond bij een morteraanval op de luchthaven. Na uw herstel keerde u opnieuw terug naar uw post.

In maart 2015, na een nachtje stappen, werd de wagen waarin u en uw partner zaten onder vuur genomen door een duo op een bromfiets. Bij deze aanval kwam uw partner om het leven. U keerde na het incident toch terug naar de militaire basis, waar de vader van uw partner u kwam waarschuwen dat u voor uw veiligheid beter zou vluchten: hij vermoedde immers dat Mustafa mogelijk omwille van een afrekening binnen hogere militaire kringen om het leven was gebracht en u omwille van uw samenwerking met Mustafa mogelijk eveneens gevaar liep. Hij was niet op de hoogte van jullie relatie.

In juli 2015 kreeg uw bataljon de opdracht om in de Anbar provincie te gaan vechten. U en verschillende andere soldaten weigerden dit. Hierop werden jullie allen naar de militaire gevangenis overgebracht, waar u 10 dagen in de cel doorbracht. Na de belofte om toch uw marsbevel te aanvaarden, werd u vrijgelaten en overgebracht naar de legerbasis van Al Habania, waar alle troepen verzameld werden. Vanuit de legerbasis van Al Habania wist u te ontkomen. U vluchtte naar uw zus in Bagdad, waar u 5 dagen verbleef. Intussen werd uw reispaspoort thuis opgehaald en werd uw vlucht en Turks visum geregeld. Op 03/08/2015 vloog u legaal, met uw eigen reispaspoort, vanop de luchthaven van Bagdad naar Turkije. Daar deed zich de mogelijkheid voor om verder te reizen naar Europa. U maakte de oversteek naar Griekenland, vanwaar u via de Balkanroute verder Europa inreisde, om op 24/08/2015 een asielaanvraag in te dienen bij de Belgische autoriteiten.

Enkele maanden na uw aankomst in België vernam u dat uw broer ontdekt had dat u homoseksueel bent. Hij had eveneens uw vader hierover ingelicht en ook buurtbewoners zouden inmiddels op de hoogte te zijn van uw geaardheid. Sindsdien weigert uw familie elk contact. U vreest bij terugkeer naar Irak vervolgd te worden omwille van uw geaardheid, en u vreest een gevangenisstraf van 15 jaar cel omwille van uw desertie uit het leger.

Sinds uw aankomst in België had u verschillende vrijblijvende contacten met mannen. U heeft inmiddels al 7 maanden een relatie met een jongeman, een Belg van Marokkaanse afkomst genaamd Sami.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw kieskaart, uw legerbadge als soldaat, uw legerbadge van de antiterreureenheid, twee medische attesten van uw verwondingen opgelopen in 2014, een attest van ziekteverlof, een envelop van DHL waarin uw vader u uw documenten toestuurde, een document van het ziekenhuis van Lier. Voorts legde u ook kopies neer van de eerste bladzijde van uw reispaspoort, van de rantsoenkaart van uw gezin, de woonkaart van uw vader, de identiteitskaart van uw vader en moeder en een foto van u en een vriend, en een usb-stick met enkele foto's en chatberichten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Irak vervolging vreest omwille van uw desertie uit het leger: u riskeert tot 15 jaar cel. Voorts is na uw vertrek uit Irak aan het licht gekomen dat u homoseksueel bent, waardoor u bij terugkeer naar Irak ernstige vervolging vreest omwille van uw geaardheid.

U heeft uw vrees voor vervolging echter niet aannemelijk weten maken. Vooreerst stelt het CGVS vast dat geen geloof kan worden gehecht aan uw vermeende homoseksuele geaardheid. Zo valt op dat uw verklaringen met betrekking tot de ontdekking en beleving van uw geaardheid opvallend ondoorleefd zijn, en vallen deze niet te rijmen met de Iraakse maatschappelijk context.

Uw beschrijving van de ontdekking van uw geaardheid getuigt immers allerminst van een diepgewortelde innerlijke beleving. Gevraagd om te vertellen over uw relatie, kwam u spontaan niet verder dan te stellen : "We waren van jon vrienden, gingen samen naar school. In 2005 hadden we voor het eerst gemeenschap. Zo ging het door. Ik kwam bij hem thuis, maar hij was altijd heel jaloers." (CG 1 p.12).

Gevraagd naar het moment waarop u zich bewust werd van het feit dat u zich enkel tot mannen aangetrokken voelde, verwees u duidelijk naar één specifiek moment in 2005. Uit uw verklaringen komt naar voren dat u aangeeft in 2005 plots homo te zijn 'gemaakt' door uw vriend Mustafa, doordat jullie samen een DVD bekeken met homoseksuele porno (CG 1 p.13-16). Vlak voor het bekijken van de DVD zou uw beste vriend u hebben ingelicht over zijn geaardheid, waarna jullie de film bekeken en een kwartier later voor het eerst de liefde bedreven (CG 1 p.14-16). Sindsdien zouden jullie een relatie hebben. Gevraagd naar uw band met Mustafa voorafgaand aan het bekijken van deze DVD, gaf u aan dat hij voordien een gewone vriend was. Gevraagd of u voordien al gevoelens koesterde voor mannen in het algemeen of voor Mustafa specifiek, kwam u niet verder dan te stellen dat u voordien nooit gemeenschap had gehad (CG 1 p.13). Opnieuw gevraagd naar uw gevoelens, gaf u vervolgens plots aan al lange tijd gevoelens te hebben, en jullie elkaar omhelsden en kusten en van elkaar hielden (CG 1 p.13), om meteen nadien weer aan te geven dat dit pas begon nadat jullie samen de DVD bekeken, en u voordien geen gevoelens had (CG 1 p. 13-14).

Uw verklaringen missen consistentie, maar finaal blijkt u erbij te blijven dat u pas vanaf het bekijken van de bewuste DVD plotsklaps homo was 'gemaakt' door uw vriend (CG 1 p.14-15). Vervolgens gepeild hoe u zich na afloop van uw 'ontdekking' voelde, kwam u niet veel verder dan : "normaal", en bevestigde u vervolgens nogmaals dat u het normaal vond dat u homo was (CG 1 p.15). U zou zich hier overigens geen verder vragen bij gesteld hebben (Ibid.). Dergelijke gang van zaken mist plausibiliteit en valt moeilijk te rijmen met de Iraakse context, waarbinnen homoseksualiteit een enorm taboe is. Het mag verbazen dat het ontdekken van de eigen homoseksuele geaardheid in een homofob land als Irak gepaard zou gaan met een normaliteitsgevoel. Dat u dermate lichtzinnig zou zijn omgegaan met dergelijke ingrijpende levensgebeurtenis is niet plausibel.

U vernam pas op dit ogenblik in 2005 overigens voor het eerst over de geaardheid van uw beste vriend en partner Mustafa, maar stelde hem hier desondanks geen vragen over en sprak nooit met hem over zijn homoseksuele bewustwording, ondanks de immense impact van dit aspect op zijn persoonlijkheid en op jullie relatie (CG 1 p.15).

Ondanks het feit dat de bewuste DVD voor een kantelmoment zorgde in uw leven, weet u dienaangaande overigens opvallend weinig informatie te verstrekken. Zo weet u niet hoe Mustafa aan deze DVD is gekomen, en vroeg u het hem niet (CG 1 p.14). U weet evenmin wat er naderhand mee gebeurde (CG 1 p.16). Gevraagd naar de inhoud van de DVD, de naam ervan of de duur, moest u het antwoord schuldig blijven (CG 1 p.14-16). Voorts blijkt u de bal mis te slaan wanneer gevraagd wordt naar uw leeftijd ten tijde van uw eerste homoseksuele ervaring, die u consequent in 2005 situeert. U verklaarde immers destijds 18 of 19 jaar oud te zijn geweest (CG 1 p.14). Aangezien u geboren bent in 1989 en zich een jaar jonger verklaarde dan Mustafa, die geboren is in 1988 (CG 1 p. 12), zou u in 2005 nochtans slechts 16 jaar geweest zijn. Het is opmerkelijk dat u niet correct kan aangeven op welke leeftijd u uw eerste seksuele ervaring had, die in uw geval nochtans des te levensveranderend en mogelijk zelfs levensgevaarlijk was.

Aansluitend dient opgemerkt dat uw verklaringen over de manier waarop uw omgeving uiteindelijk op de hoogte zou zijn gekomen uw geloofwaardigheid nog verder ondermijnt. U zou immers pas tijdens uw verblijf in België, een drie- à viertal maanden voor uw gehoor bij het CGVS, vernomen hebben dat uw broer als eerste uw homoseksuele geaardheid zou ontdekt hebben, die vervolgens uw vader inlichtte (CG 1 p.6). U maakte ook gewag van het feit dat ook de mensen in de buurt inmiddels op de hoogte zijn hiervan (CG 1 p.15, 18). U kon echter op geen enkele manier aannemelijk maken hoe deze mensen plots verschillende maanden na uw vertrek op de hoogte zouden zijn geraakt van uw geaardheid (CG 1 p.6, p. 15). Immers, voor uw vertrek uit Irak was niemand anders dan uw partner Mustafa hiervan op de hoogte, en niemand uit uw omgeving zou ooit enig vermoeden hebben gehad (CG 1 p.3, 6). U wist dan ook niet aannemelijk te maken hoe men dit menige maanden na uw vertrek alsnog te weten zou zijn gekomen, overigens bijna een jaar na het overlijden van uw enige partner.

Op basis van het geheel van bovenstaande elementen dient dan ook geconcludeerd dat aan uw beweerde homoseksuele geaardheid geen geloof kan gehecht worden, en bijgevolg evenmin aan uw homoseksuele relatie met Mustafa, legerofficier bij de antiterreureenheid.

Volledigheidshalve werd opgemerkt dat u verklaarde dat Mustafa om het leven kwam bij een moordaanslag in maart 2015 nadat jullie 's nachts op terugweg waren van een avondje uit. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw relatie met Mustafa, kan ook aan dit incident en zeker uw betrokkenheid hierin ernstig getwijfeld worden, te meer daar u geen begin van bewijs van deze belangwekkende gebeurtenis aanbrengt, zoals een overlijdensakte van uw vermeende partner. Op geen enkele manier heeft u overtuigend aangetoond een persoonlijke vrees voor vervolging te koesteren omwille van de door u aangehaalde moordaanslag op Mustafa. Volgens uw verklaring zou Mustafa's vader u gewaarschuwd hebben dat u mogelijk gevaar liep omwille van uw nauwe samenwerking met zijn zoon (CGVS 1 p.11). Zoals reeds aangetoond is uw dichte band met Mustafa echter ongeloofwaardig gebleken. Bovendien blijkt uit het geheel van uw verklaringen evenmin dat dit incident u rechtstreeks tot een vertrek uit Irak zou hebben aangezet. Integendeel, u zou na de moordaanslag op uw partner nog naar uw post op de militaire luchthaven van Bagdad zijn teruggekeerd (CGVS 1 p.11), om deze pas maanden later, in juli 2015, te verlaten vanwege het bevel om te gaan vechten in Al Anbar.

Ook voor wat betreft uw verklaringen omtrent uw homoseksuele contacten na uw aankomst in België, dient vastgesteld dat uw verklaringen geloofwaardigheid missen.

Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor eind november 2016 dat u een vaste relatie heeft met een Marokkaanse jongeman. Deze relatie zou al 6 à 7 maanden duren (CG 2 p.2-3). Nochtans verklaarde u eerder in het kader van uw eerste gehoor op het CGVS - eind september 2016- nog spontaan dat u op dat moment geen relatie had (CG 1 p.9). U had een Marokkaanse jongen en nog anderen leren kennen waarmee u gemeenschap had gehad, maar gaf meteen aan: "maar iedere is nu bezig met zijn eigen leven: geen relatie" (CG 1 p.9).

Wanneer u geconfronteerd werd met uw tegenstrijdige uitspraken over het al of geen vaste relatie hebben, verklaarde u slechts dat u in het kader van uw eerste gehoor niet gevraagd was naar relaties in België (CG 2 p. 3, wat nochtans niet rijmt met de concrete, expliciete uitspraken die u deed in het kader van uw eerste gehoor (CG 1 p.9). geconfronteerd met deze concrete uitspraken, bevestigde u enkel dat u actueel een vast relatie heeft, waarmee u de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet opheft. Hiermee komt de geloofwaardigheid van uw relatie reeds in het gedrang.

Daarnaast valt ook op dat uw verklaringen over uw partner opvallend oppervlakkig zijn. Zo blijkt u niet eens op de hoogte te zijn van de volledige naam van uw partner, die u nochtans reeds ten huwelijk vroeg. U kent zijn exacte adres niet (straatnaam noch huisnummer, CG 2 p.3), noch de naam van zijn moeder en broer, hoewel u beiden al in persoon hebt ontmoet (CG 2 p.6-7). U kent de geboortedatum van uw partner niet, maar schat hem 25 jaar oud (CG 2 p.3). U geeft vervolgens aan dat hij nog studeerde op het ogenblik dat jullie een relatie starten, maar hij inmiddels zou zijn afgestudeerd (CG 2 p.6). Desondanks weet u niet welke studies uw partner afrondde ten tijde van jullie relatie of waar hij precies school liep (CG 2 p.6, p.8-9). U kan enkel aangeven dat zijn studies wellicht met zijn werk te maken hebben (hij werkt als kassabediende bij Lidl, CG 2 p. 5-6), wat weinig aannemelijk is. Te meer aangezien u een relatie met hem begon op het ogenblik dat hij nog studeerde, mag verwacht worden dat u hierover meer zou kunnen vertellen.

U legde nog meer bedenkelijke verklaringen af. Zo zou u de eerste partner zijn van uw vriendje. Desondanks zou u het met hem nooit gehad hebben over zijn bewustwording omtrent zijn geaardheid (CG 2 p.8). U weet niet sinds wanneer uw partner zich gewaar werd van zijn homoseksualiteit en zou hem hier nooit naar gevraagd hebben (CG 2 p.8). Aangezien u zijn eerste partner zou zijn, is het uiterst eigenaardig dat jullie hierover nooit gesproken hebben. Te meer daar u aangeeft dat er slechts 5 minuten verliepen tussen het uitwisselen van jullie eerste blikken en het ogenblik waarop jullie telefoonnummers uitwisselden, het moment waarop u de start van jullie relatie situeert (CG 2 p.6, p.8). Dat uw partner zich zo snel in zijn eerste homoseksuele avontuur zou gestort hebben, mag enigszins verbazen. Wanneer u de kans werd geboden om spontaan over uw partner te vertellen, kwam u weinig verder dan te stellen dat jullie bij jullie eerste ontmoeting telefoonnummers uitwisselden en uw vriend u vervolgens een relatie voorstelde, dat hij destijds nog studeerde en voor zijn studies vaak op een laptop werkte, en hij bij jullie eerst ontmoeting onderweg was naar het centrum (CG 2 p.6). Van diepzinnige, doorleefde verklaringen is dan ook weinig sprake.

Voorts stelde u dat u uw partner meestal in een parkje ontmoet, niet ver van zijn huis. Wanneer jullie betrekkingen hebben, gebeurt dit eveneens in dit parkje (CG 2 p.8). Het mag verbazen dat jullie dergelijk groot risico op betrapting nemen door nabij zijn ouderlijke huis op openbaar domein betrekkingen te hebben, te meer daar de familie van uw partner nog niet op de hoogte zou zijn van zijn geaardheid (CG 2 p.7). Dat u zelfs nog niet had overwogen om af te spreken op een meer afgeschermd plaats, zoals bijvoorbeeld een hotelkamer, mag verbazen (CG 2 p. 8). Ook uw onwetendheid over de motieven van uw partner om nog steeds in het ouderlijke huis te wonen, hoewel hij een eigen inkomen heeft en toch al 25 jaar zou zijn (CG 2 p.5), is frappant, daar u zijn woonomstandigheden en het gebrek aan privacy opgaf om te verklaren waarom u behalve uw vaste partner nog steeds losse contacten zou onderhouden (CG p.5). Hoewel u deze extra homoseksuele contacten zelf normaal beschouwt, valt op dat u hierover niet heeft gesproken met uw partner (CG 2 p.4). Evenmin weet u of uw partner er nog andere contacten op nahoudt (CG 2 p.4), hoewel jullie met elkaar wél al over trouwen hebben gesproken (CG 2 p. 4).

Gezien bovenstaande heeft u ook een homoseksuele relatie in België niet aannemelijk weten maken. U zou naast deze partnerrelatie nog enkele kortstondige ontmoetingen hebben gehad met andere mannen. Gezien de ongeloofwaardigheid als geheel, kan hier nog evenmin geloof aan worden gehecht. U legde ter staving van uw geaardheid weliswaar een usb-stick neer waarop enkele chatgesprekken te zien zijn en waarop u staat afgebeeld met zowel mannen als een (trans-)vrouw. Dergelijke beelden zijn niet bij machte om de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw geaardheid te wijzigen. Het is immers vrij eenvoudig om zich online anders voor te doen dan in werkelijkheid het geval is of contacten te ensceneren. Gezien het geheel van uw verklaringen, dient opgemerkt dat bewijsstukken, zoals dergelijke, slechts bewijswaarde hebben voor zover zijn geloofwaardige, plausibele, doorleefde verklaringen ondersteunen, doch zij vervangen deze niet.

Voor wat betreft uw vrees om tot 15 jaar cel te worden veroordeeld omwille van uw desertie uit het Iraakse leger, dient ook in deze geconcludeerd dat uw verklaringen hieromtrent ongeloofwaardig zijn. Zo blijft u onaannemelijk vaag met betrekking tot uw legercarrière en zijn uw verklaringen hieromtrent onaannemelijk.

Zo gaf u aan deel uit te maken van de anti-terreureenheid, maar zou u nooit terreurbestrijdende taken hebben uitgevoerd, u zou zelfs nooit de volledige basisopleiding hebben voltooid en u droeg geen wapen (CG p.6-7, p.8, p.11). U verafschuwt naar eigen zeggen het leger en wou niet in dienst treden, maar zou hiertoe overhaald zijn door uw partner Mustafa (CG p. 6, p.8), die officier was.

U zou naar eigen zeggen gedurende uw hele carrière slechts administratieve taken gehad hebben, geheel onder rechtstreeks bevel van uw partner, die u ten allen tijde aan zijn zijde hield (CG p.7-8). Gevraagd naar uw precieze functie, taken en eenheid, verwees u telkens naar het feit dat u aan Mustafa's zijde bleef en voor hem documenten rondbracht (CG p.7). Resumerend kan dus vastgesteld worden dat u voor uw eigenaardige verklaringen betreffende uw opvallend atypische legercarrière integraal verwijst naar uw liefdespartner Mustafa. Echter, er is reeds gebleken dat uw aan uw vermeende homoseksualiteit geen geloof kan worden gehecht, en bijgevolg ook niet aan de aard van uw relatie met Mustafa (zie supra). Uw verschuiving voor uw vage, oppervlakkige en weinig aannemelijke verklaringen met betrekking tot uw precieze militaire carrière, waarbij u telkens simpelweg naar uw partner Mustafa verwijst, kan dan ook niet weerhouden worden. Bijgevolg dient geconcludeerd dat aan uw legercarrière, zoals u ze aan het CGVS voorstelt, geen geloof kan worden gehecht. Daar u geen zicht geeft op uw werkelijke profiel, verkeert de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om uw land van herkomst te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen, maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat u verklaarde in het kader van uw militaire functie in 2014 het slachtoffer te zijn geweest van een mortieraanval op de luchthaven van Bagdad. Vooreerst moet vastgesteld dat u dit incident linkt aan uw militaire carrière, waarover u zoals hiervoor vastgesteld geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Bovendien blijkt uit het geheel van uw verklaringen niet dat dit incident u er zou toe hebben aangezet uw land te verlaten of dat u een vrees voor vervolging koestert omwille van dit incident in 2014. Integendeel, na uw herstel van deze aanval zou u gewoon opnieuw naar uw werk op de legerbasis zijn teruggekeerd waar u uw werk hervatte, om pas in juli 2015 te deserteren vanwege het bevel om te gaan vechten in Al Anbar.

Er kan aan de door u voorgestelde legercarrière geen geloof worden gehecht. Indien uw profiel als soldaat van de anti-terreureenheid al geloofwaardig zou zijn, quod non, merkt het CGVS voorts op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd bent. Gepeild naar meer aanwijzingen voor een concrete vervolging dan uw eerdere 10 dagen durende aanhouding en vrijlating, ontweek u de vraag en herhaalde slechts dat u werd vastgehouden en nadien naar Habania werd gebracht (CG p.17-18). Hoe dan ook, strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing.

Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofdte geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden, indien uw militaire carrière en desertie al geloofwaardig zou zijn.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en kopie van de eerste bladzijde van uw reispaspoort, de kopie van de identiteitskaarten van uw ouders, een kopie van de woonstkaart van uw vader en van de rantsoenkaart van uw gezin, bevatten uitsluitend identiteits- en adresgegevens, die hier echter niet betwist worden.

De enveloppe van DHL, verzonden vanuit Baghdad door uw vader in januari 2016, kan slechts aantonen dat u documenten heeft ontvangen van uw familie, hetgeen op zich evenmin betwist wordt. Een algemeen document van het ziekenhuis van Lier en een foto waarop u en een andere jongeman te zien zijn, bevatten geen van beiden bewijskracht om elementen uit uw asielrelaas te staven. Dient benadrukt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en volledige verklaringen, wat in casu niet het geval is gebleken. Het door u voorgehouden militaire profiel, als lid van de antiterreureenheid zonder ooit daadwerkelijk enige militaire taak te hebben uitgevoerd of enige militaire training te hebben voltooid, is niet geloofwaardig gebleken. Het vermoeden rijst dat u nooit daadwerkelijk soldaat was óf u doelbewust informatie met betrekking tot uw precieze taken en functie bij de antiterreureenheid poogt achter te houden voor het CGVS. Het louter voorleggen van enkele dienstvaarten in verband met uw lidmaatschap van de antiterreureenheid, een kieskaart van het type voorbehouden voor politie en leger, een medisch attest van een verwonding en bijhorende document van ziekteverlof naar aanleiding van een verwonding in 2014, kan deze vaststelling niet wijzigen. Er dient immers nog opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006.

Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria.

Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel.

Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en de redelijkheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Omtrent zijn geaardheid stelt verzoeker dat hij zich ervan bewust is dat hij niet altijd even spontaan geantwoord heeft. Het was cultureel niet gemakkelijk om hierover – in de aanwezigheid van een Arabische tolk – te praten. Vooral tijdens het eerste gehoor voelde hij zich daarbij ongemakkelijk. Tijdens het tweede gehoor had hij zijn remmingen reeds wat overwonnen.

"Over het ontdekken van haar homoseksualiteit met Mustafa kan verzoekende partij bevestigen dat wel beseftte dat ze zich niet tot vrouwen aangetrokken voelde, maar ze heeft haar homoseksualiteit steeds verdrongen. Het is maar tijdens haar relatie met Mustafa dat de ware 'ontdekking' ervan begonnen is."

Verzoeker heeft naar waarheid geantwoord dat hij niet weet hoe zijn familie in Irak van zijn geaardheid op de hoogte kwam. *"Wat wel een feit is, is dat haar familie en omgeving het misschien wel konden vermoeden, ondanks het feit dat zij daar –wellicht omwille van het grote taboe- nooit op hebben durven alluderen.*

(...)

Dat het nadien is uitgekomen en er wellicht bepaalde puzzelstukken bij elkaar zijn gekomen, is in casu dan ook niet zo abnormaal te noemen."

Over zijn relatie in België, doet verzoeker gelden:

"De relatie tussen de verzoekende partij en haar vriend Sami was aanvankelijk los en is slechts gaandeweg hechter geworden.

Verzoekende partij kent de ouders van Sami niet goed, maar zoals ze zelf aangaf, heeft ze die nog maar één keer gezien en durft haar vriend Sami zich nog niet te outen bij z'n familie.

In die zin valt ook dit te begrijpen.

Bovendien spreken beiden wel degelijk over hun gevoelsleven en hebben ze toekomstplannen."

Verzoeker citeert uit het gehoorverslag van het CGVS.

Vervolgens stelt verzoeker:

"De verzoekende partij zal lopende deze procedure nog bijkomende bewijzen neerleggen die haar verhaal bevestigen. Zo bezocht zij onder meer recentelijk het Roze Huis, een ontmoetingsplaats voor holibi's (stuk 11), wat tevens een uiting is van haar geaardheid."

Verzoeker concludeert dat de bestreden beslissing de aangehaalde beginselen en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet schendt.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij verwijst in deze vooreerst naar hetgeen verweerder zelf stelt omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad. *"Het is frappant hoe verwerende partij zelf uiteenzet hoe ernstig de situatie is in Bagdad - waar aanslagen worden gepleegd op openbare plaatsen, waar er maandelijks (officieel) honderden doden en duizenden gevonden vallen door de terreuraanslagen – en toch besluit dat het veilig genoeg is om zich daar te vestigen."*

Verzoeker wijst op hetgeen in de landeninformatie in het administratief dossier wordt gesteld inzake de soennieten in Bagdad. Tevens wijst hij op informatie omtrent de situatie in Bagdad en vestigt hij de nadruk op de macht en de praktijken van de sjiiitische milities.

"Verwerende partij kan enerzijds de schrijnende en uiterst onveilige situatie in Bagdad niet ontkennen, gezien zelfs de door haar opgestelde rapporten dit bevestigen, maar anderzijds minimaliseert zij de gevolgen hiervan om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatuut te kunnen weigeren."

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen. Eveneens verwijst hij naar een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake een persoon uit Bagdad.

“Het UNHCR stelt dat het gehele land – direct of indirect- getroffen is door het geweld, en dat mensen afkomstig uit Irak minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus zolang de situatie er niet verbeterd is. Echter, verwerende partij blijkt dus de UNHCR guidelines volledig naast zich neer te leggen.

Er is echter geen enkel beterschap in het vooruitzicht, wel integendeel: verschillende zeer recente artikelen tonen het de terreur en de opmars van het IS aan in Irak, zonder zicht op verbetering. Het IS blijft Irak aanvallen. Er worden steeds meer aanslagen gepleegd:

Verzoekende partij legt tal van artikelen neer die aantonen dat de situatie in Bagdad uit de hand loopt en dat er nog steeds burgerdoden vallen en bomaanslagen gepleegd worden.

(...)

Verwerende partij kan moeilijk blijven volharden dat het Bagdad thans aan de internationale veiligheidsvoorwaarden zou voldoen om verzoekende partij terug te sturen naar dat gebied.

De situatie Bagdad is thans bijzonder onveilig en onstabiel en het is onmogelijk voor verzoekende partijen terug te keren naar hun land van herkomst zonder een ernstig risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van het vreemdelingenwet.”

2.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker een attest van het Roze Huis en een aantal persartikels bij het verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verweerder legt op 18 mei 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het betreft een COI Focus van 6 februari 2017 aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad.

3.2. Verzoeker legt op 26 mei 2017 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Het betreffen de kopieën van een overlijdensakte, van enkele identiteitsdocumenten en van een document van het Ministerie van Defensie.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.4. Verzoeker baseert onderhavige asielaanvraag en de in dit kader aangevoerde problemen op het gegeven dat hij homoseksueel zou zijn.

Omtrent zijn voorgehouden geaardheid wordt in de bestreden beslissing echter met recht gemotiveerd: *“Vooreerst stelt het CGVS vast dat geen geloof kan worden gehecht aan uw vermeende homoseksuele geaardheid. Zo valt op dat uw verklaringen met betrekking tot de ontdekking en beleving van uw geaardheid opvallend ondoorleefd zijn, en vallen deze niet te rijmen met de Iraakse maatschappelijk context.*

Uw beschrijving van de ontdekking van uw geaardheid getuigt immers allerm minst van een diepgewortelde innerlijke beleving. Gevraagd om te vertellen over uw relatie, kwam u spontaan niet verder dan te stellen : “We waren van jon vrienden, gingen samen naar school. In 2005 hadden we voor het eerst gemeenschap. Zo ging het door. Ik kwam bij hem thuis, maar hij was altijd heel jaloers.” (CG 1 p.12).

Gevraagd naar het moment waarop u zich bewust werd van het feit dat u zich enkel tot mannen aangetrokken voelde, verwees u duidelijk naar één specifiek moment in 2005. Uit uw verklaringen komt naar voren dat u aangeeft in 2005 plots homo te zijn ‘gemaakt’ door uw vriend Mustafa, doordat jullie samen een DVD bekeken met homoseksuele porno (CG 1 p.13-16). Vlak voor het bekijken van de DVD zou uw beste vriend u hebben ingelicht over zijn geaardheid, waarna jullie de film bekeken en een kwartier later voor het eerst de liefde bedreven (CG 1 p.14-16). Sindsdien zouden jullie een relatie hebben. Gevraagd naar uw band met Mustafa voorafgaand aan het bekijken van deze DVD, gaf u aan dat hij voordien een gewone vriend was. Gevraagd of u voordien al gevoelens koesterde voor mannen in het algemeen of voor Mustafa specifiek, kwam u niet verder dan te stellen dat u voordien nooit gemeenschap had gehad (CG 1 p.13). Opnieuw gevraagd naar uw gevoelens, gaf u vervolgens plots aan al lange tijd gevoelens te hebben, en jullie elkaar omhelsden en kusten en van elkaar hielden (CG 1 p.13), om meteen nadien weer aan te geven dat dit pas begon nadat jullie samen de DVD bekeken, en u voordien geen gevoelens had (CG 1 p. 13-14). Uw verklaringen missen consistentie, maar finaal blijkt u erbij te blijven dat u pas vanaf het bekijken van de bewuste DVD plotsklaps homo was ‘gemaakt’ door uw vriend (CG 1 p.14-15). Vervolgens gepeild hoe u zich na afloop van uw ‘ontdekking’ voelde, kwam u niet veel verder dan : “normaal”, en bevestigde u vervolgens nogmaals dat u het normaal vond dat u homo was (CG 1 p.15). U zou zich hier overigens geen verder vragen bij gesteld hebben (Ibid.). Dergelijke gang van zaken mist plausibiliteit en valt moeilijk te rijmen met de Iraakse context, waarbinnen homoseksualiteit een enorm taboe is. Het mag verbazen dat het ontdekken van de eigen homoseksuele geaardheid in een homofoob land als Irak gepaard zou gaan met een normaliteitsgevoel. Dat u dermate lichtzinnig zou zijn omgegaan met dergelijke ingrijpende levensgebeurtenis is niet plausibel.

U vernam pas op dit ogenblik in 2005 overigens voor het eerst over de geaardheid van uw beste vriend en partner Mustafa, maar stelde hem hier desondanks geen vragen over en sprak nooit met hem over zijn homoseksuele bewustwording, ondanks de immense impact van dit aspect op zijn persoonlijkheid en op jullie relatie (CG 1 p.15).

Ondanks het feit dat de bewuste DVD voor een kantelmoment zorgde in uw leven, weet u dienaangaande overigens opvallend weinig informatie te verstrekken. Zo weet u niet hoe Mustafa aan deze DVD is gekomen, en vroeg u het hem niet (CG 1 p.14). U weet evenmin wat er naderhand mee gebeurde (CG 1 p.16). Gevraagd naar de inhoud van de DVD, de naam ervan of de duur, moest u het antwoord schuldig blijven (CG 1 p.14-16). Voorts blijkt u de bal mis te slaan wanneer gevraagd wordt naar uw leeftijd ten tijde van uw eerste homoseksuele ervaring, die u consequent in 2005 situeert. U verklaarde immers destijds 18 of 19 jaar oud te zijn geweest (CG 1 p.14). Aangezien u geboren bent in 1989 en zich een jaar jonger verklaarde dan Mustafa, die geboren is in 1988 (CG 1 p. 12), zou u in 2005 nochtans slechts 16 jaar geweest zijn. Het is opmerkelijk dat u niet correct kan aangeven op welke leeftijd u uw eerste seksuele ervaring had, die in uw geval nochtans des te levensveranderend en mogelijk zelfs levensgevaarlijk was.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te weerleggen. De algemene verwijzing naar zijn cultuur en de aanwezigheid van een Arabische tolk kan niet volstaan om afbreuk te doen aan het geheel van de voormelde concrete motieven. Bovendien werd verzoeker bij de aanvang van beide gehoren bij het CGVS uitdrukkelijk gewezen op de neutrale rol van de tolk, op het belang van het afleggen van juiste en waarheidsgetrouwe verklaringen en op het vertrouwelijke karakter van de gehoren. Verzoeker maakte er bij het CGVS voorts geen melding van dat hij het – al dan niet om voormelde redenen – moeilijk had om te antwoorden op de gestelde vragen. Evenmin formuleerde hij enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor of de aanwezige tolk. Zijn advocaat deed dit evenmin (administratief dossier, gehoorverslagen CGVS). Daarenboven blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker er bij het CGVS, ook tijdens het eerste gehoor, geenszins voor terugschrok om het te hebben over expliciete elementen zoals zijn seksuele relatie en het samen met zijn partner bekijken van homoseksuele porno. Derhalve mocht worden verwacht dat hij ook over andere aspecten van zijn geaardheid en relatie spontane en doorleefde en overtuigende verklaringen zou afleggen. Verzoeker bleek hiertoe echter kennelijk niet in staat.

In de bestreden beslissing wordt eveneens met reden gesteld:

“Aansluitend dient opgemerkt dat uw verklaringen over de manier waarop uw omgeving uiteindelijk op de hoogte zou zijn gekomen uw geloofwaardigheid nog verder ondermijnt.

U zou immers pas tijdens uw verblijf in België, een drie- à viertal maanden voor uw gehoor bij het CGVS, vernomen hebben dat uw broer als eerste uw homoseksuele geaardheid zou ontdekken, die vervolgens uw vader inlichtte (CG 1 p.6). U maakte ook gewag van het feit dat ook de mensen in de buurt inmiddels op de hoogte zijn hiervan (CG 1 p.15, 18). U kon echter op geen enkele manier aannemelijk maken hoe deze mensen plots verschillende maanden na uw vertrek op de hoogte zouden zijn geraakt van uw geaardheid (CG 1 p.6, p. 15). Immers, voor uw vertrek uit Irak was niemand anders dan uw partner Mustafa hiervan op de hoogte, en niemand uit uw omgeving zou ooit enig vermoeden hebben gehad (CG 1 p.3, 6). U wist dan ook niet aannemelijk te maken hoe men dit menige maanden na uw vertrek alsnog te weten zou zijn gekomen, overigens bijna een jaar na het overlijden van uw enige partner."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. De blote en ongefundeerde, louter hypothetische en *post factum* geuite bewering dat zijn familie mogelijks reeds eerder vermoedens had over zijn geaardheid kan namelijk niet worden aangenomen. Zo dit al zo zou zijn, dan nog kan overigens niet worden ingezien waarom zijn familie hem over deze vermoedens in de Iraakse context nooit eerder zou hebben aangesproken. Evenmin kan worden ingezien waarom zijn familie maanden na zijn vertrek plots wel de "puzzelstukken" bij elkaar zou hebben gelegd. Verzoeker verstrekt hiervoor geen dienstige uitleg.

Over verzoekers beweerde homoseksuele relatie in België wordt in de bestreden beslissing daarenboven terecht gemotiveerd:

"Ook voor wat betreft uw verklaringen omtrent uw homoseksuele contacten na uw aankomst in België, dient vastgesteld dat uw verklaringen geloofwaardigheid missen.

Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor eind november 2016 dat u een vaste relatie heeft met een Marokkaanse jongeman. Deze relatie zou al 6 à 7 maanden duren (CG 2 p.2-3). Nochtans verklaarde u eerder in het kader van uw eerste gehoor op het CGVS - eind september 2016- nog spontaan dat u op dat moment geen relatie had (CG 1 p.9). U had een Marokkaanse jongen en nog anderen leren kennen waarmee u gemeenschap had gehad, maar gaf meteen aan: "maar iedere is nu bezig met zijn eigen leven: geen relatie" (CG 1 p.9). Wanneer u geconfronteerd werd met uw tegenstrijdige uitspraken over het al of geen vaste relatie hebben, verklaarde u slechts dat u in het kader van uw eerste gehoor niet gevraagd was naar relaties in België (CG 2 p. 3, wat nochtans niet rijmt met de concrete, expliciete uitspraken die u deed in het kader van uw eerste gehoor (CG 1 p.9). geconfronteerd met deze concrete uitspraken, bevestigde u enkel dat u actueel een vast relatie heeft, waarmee u de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet opheft. Hiermee komt de geloofwaardigheid van uw relatie reeds in het gedrang."

Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan deze motieven. Dat zijn relatie aanvankelijk een losse relatie was en gaandeweg hechter werd, betreft een gekunstelde *post factum* bewering. Zijn eerdere verklaringen van einde september 2016, zoals hoger aangehaald, zijn bovendien duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Zij laten geen ruimte voor de nuancering die verzoeker middels voormelde bewering tracht aan te brengen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met recht opgemerkt:

"Daarnaast valt ook op dat uw verklaringen over uw partner opvallend oppervlakkig zijn. Zo blijkt u niet eens op de hoogte te zijn van de volledige naam van uw partner, die u nochtans reeds ten huwelijk vroeg. U kent zijn exacte adres niet (straatnaam noch huisnummer, CG 2 p.3), noch de naam van zijn moeder en broer, hoewel u beiden al in persoon hebt ontmoet (CG 2 p.6-7). U kent de geboortedatum van uw partner niet, maar schat hem 25 jaar oud (CG 2 p.3). U geeft vervolgens aan dat hij nog studeerde op het ogenblik dat jullie een relatie starten, maar hij inmiddels zou zijn afgestudeerd (CG 2 p.6). Desondanks weet u niet welke studies uw partner afrondde ten tijde van jullie relatie of waar hij precies school liep (CG 2 p.6, p.8-9). U kan enkel aangeven dat zijn studies wellicht met zijn werk te maken hebben (hij werkt als kassabediende bij Lidl, CG 2 p. 5-6), wat weinig aannemelijk is. Te meer aangezien u een relatie met hem begon op het ogenblik dat hij nog studeerde, mag verwacht worden dat u hierover meer zou kunnen vertellen.

U legde nog meer bedenkelijke verklaringen af. Zo zou u de eerste partner zijn van uw vriendje. Desondanks zou u het met hem nooit gehad hebben over zijn bewustwording omtrent zijn geaardheid (CG 2 p.8). U weet niet sinds wanneer uw partner zich gewaar werd van zijn homoseksualiteit en zou hem hier nooit naar gevraagd hebben (CG 2 p.8). Aangezien u zijn eerste partner zou zijn, is het uiterst eigenaardig dat jullie hierover nooit gesproken hebben. Te meer daar u aangeeft dat er slechts 5 minuten verliepen tussen het uitwisselen van jullie eerste blikken en het ogenblik waarop jullie telefoonnummers uitwisselden, het moment waarop u de start van jullie relatie situeert (CG 2 p.6, p.8). Dat uw partner zich zo snel in zijn eerste homoseksuele avontuur zou gestort hebben, mag enigszins verbazen.

Wanneer u de kans werd geboden om spontaan over uw partner te vertellen, kwam u weinig verder dan te stellen dat jullie bij jullie eerste ontmoeting telefoonnummers uitwisselden en uw vriend u vervolgens een relatie voorstelde, dat hij destijds nog studeerde en voor zijn studies vaak op een laptop werkte, en hij bij jullie eerst ontmoeting onderweg was naar het centrum (CG 2 p.6). Van diepzinnige, doorleefde verklaringen is dan ook weinig sprake.

Voorts stelde u dat u uw partner meestal in een parkje ontmoet, niet ver van zijn huis. Wanneer jullie betrekkingen hebben, gebeurt dit eveneens in dit parkje (CG 2 p.8). Het mag verbazen dat jullie dergelijk groot risico op betrapping nemen door nabij zijn ouderlijke huis op openbaar domein betrekkingen te hebben, te meer daar de familie van uw partner nog niet op de hoogte zou zijn van zijn geaardheid (CG 2 p.7). Dat u zelfs nog niet had overwogen om af te spreken op een meer afgeschermd plaats, zoals bijvoorbeeld een hotelkamer, mag verbazen (CG 2 p. 8). Ook uw onwetendheid over de motieven van uw partner om nog steeds in het ouderlijke huis te wonen, hoewel hij een eigen inkomen heeft en toch al 25 jaar zou zijn (CG 2 p.5), is frappant, daar u zijn woonomstandigheden en het gebrek aan privacy opgaf om te verklaren waarom u behalve uw vaste partner nog steeds losse contacten zou onderhouden (CG p.5). Hoewel u deze extra homoseksuele contacten zelf normaal beschouwt, valt op dat u hierover niet heeft gesproken met uw partner (CG 2 p.4). Evenmin weet u of uw partner er nog andere contacten op nahoudt (CG 2 p.4), hoewel jullie met elkaar wél al over trouwen hebben gesproken (CG 2 p. 4).

Gezien bovenstaande heeft u ook een homoseksuele relatie in België niet aannemelijk weten maken. U zou naast deze partnerrelatie nog enkele kortstondige ontmoetingen hebben gehad met andere mannen. Gezien de ongeloofwaardigheid als geheel, kan hier nog evenmin geloof aan worden gehecht. U legde ter staving van uw geaardheid weliswaar een usb-stick neer waarop enkele chatgesprekken te zien zijn en waarop u staat afgebeeld met zowel mannen als een (trans-)vrouw. Dergelijke beelden zijn niet bij machte om de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw geaardheid te wijzigen. Het is immers vrij eenvoudig om zich online anders voor te doen dan in werkelijkheid het geval is of contacten te ensceneren. Gezien het geheel van uw verklaringen, dient opgemerkt dat bewijsstukken, zoals dergelijke, slechts bewijswaarde hebben voor zover zijn geloofwaardige, plausibele, doorleefde verklaringen ondersteunen, doch zij vervangen deze niet."

Verzoeker voert ter weerlegging van zijn verregaande onwetendheid en zijn onaannemelijke en bijzonder oppervlakkige verklaringen geen dienstige argumenten aan. Deze klemmen integendeel nog des te meer nu verzoeker zijn relatie omschrijft als hecht, nu hij zelf de nadruk vestigt op zijn eerdere verklaringen dat hij en Sami van elkaar hielden, elkaar goed begrepen en goed met elkaar konden communiceren, en nu hij, net als eerder bij het CGVS, andermaal aangeeft dat zij met elkaar spreken over hun gevoelsleven en toekomstplannen hebben (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.14). In deze omstandigheden mochten van verzoeker (veel) meer gedegen verklaringen worden verwacht omtrent het voorgaande.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden geaardheid en relaties.

Derhalve wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

"Op basis van het geheel van bovenstaande elementen dient dan ook geconcludeerd dat aan uw beweerde homoseksuele geaardheid geen geloof kan gehecht worden, en bijgevolg evenmin aan uw homoseksuele relatie met Mustafa, legerofficier bij de antiterreureenheid.

Volledigheidshalve werd opgemerkt dat u verklaarde dat Mustafa om het leven kwam bij een moordaanslag in maart 2015 nadat jullie 's nachts op terugweg waren van een avondje uit. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw relatie met Mustafa, kan ook aan dit incident en zeker uw betrokkenheid hierin ernstig getwijfeld worden, te meer daar u geen begin van bewijs van deze belangwekkende gebeurtenis aanbrengt, zoals een overlijdensakte van uw vermeende partner. Op geen enkele manier heeft u overtuigend aangetoond een persoonlijke vrees voor vervolging te koesteren omwille van de door u aangehaalde moordaanslag op Mustafa. Volgens uw verklaring zou Mustafa's vader u gewaarschuwd hebben dat u mogelijk gevaar liep omwille van uw nauwe samenwerking met zijn zoon (CGVS 1 p.11). Zoals reeds aangetoond is uw dichte band met Mustafa echter ongeloofwaardig gebleken. Bovendien blijkt uit het geheel van uw verklaringen evenmin dat dit incident u rechtstreeks tot een vertrek uit Irak zou hebben aangezet. Integendeel, u zou na de moordaanslag op uw partner nog naar uw post op de militaire luchthaven van Bagdad zijn teruggekeerd (CGVS 1 p.11), om deze pas maanden later, in juli 2015, te verlaten vanwege het bevel om te gaan vechten in Al Anbar.

(...)

Voor wat betreft uw vrees om tot 15 jaar cel te worden veroordeeld omwille van uw desertie uit het Iraakse leger, dient ook in deze geconcludeerd dat uw verklaringen hieromtrent ongeloofwaardig zijn.

Zo blijft u onaannemelijk vaag met betrekking tot uw legercarrière en zijn uw verklaringen hieromtrent onaannemelijk.

Zo gaf u aan deel uit te maken van de anti-terreureenheid, maar zou u nooit terreurbestrijdende taken hebben uitgevoerd, u zou zelfs nooit de volledige basisopleiding hebben voltooid en u droeg geen wapen (CG p.6-7, p.8, p.11). U verafschuwt naar eigen zeggen het leger en wou niet in dienst treden, maar zou hiertoe overhaald zijn door uw partner Mustafa (CG p. 6, p.8), die officier was. U zou naar eigen zeggen gedurende uw hele carrière slechts administratieve taken gehad hebben, geheel onder rechtstreeks bevel van uw partner, die u ten allen tijde aan zijn zijde hield (CG p.7-8). Gevraagd naar uw precieze functie, taken en eenheid, verwees u telkens naar het feit dat u aan Mustafa's zijde bleef en voor hem documenten rondbracht (CG p.7). Resumerend kan dus vastgesteld worden dat u voor uw eigenaardige verklaringen betreffende uw opvallend atypische legercarrière integraal verwijst naar uw liefdespartner Mustafa. Echter, er is reeds gebleken dat uw aan uw vermeende homoseksualiteit geen geloof kan worden gehecht, en bijgevolg ook niet aan de aard van uw relatie met Mustafa (zie supra). Uw verschuiving voor uw vage, oppervlakkige en weinig aannemelijke verklaringen met betrekking tot uw precieze militaire carrière, waarbij u telkens simpelweg naar uw partner Mustafa verwijst, kan dan ook niet weerhouden worden. Bijgevolg dient geconcludeerd dat aan uw legercarrière, zoals u ze aan het CGVS voorstelt, geen geloof kan worden gehecht. Daar u geen zicht geeft op uw werkelijke profiel, verkeert de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om uw land van herkomst te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen, maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat u verklaarde in het kader van uw militaire functie in 2014 het slachtoffer te zijn geweest van een morteraanval op de luchthaven van Bagdad. Vooreerst moet vastgesteld dat u dit incident linkt aan uw militaire carrière, waarover u zoals hiervoor vastgesteld geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Bovendien blijkt uit het geheel van uw verklaringen niet dat dit incident u er zou toe hebben aangezet uw land te verlaten of dat u een vrees voor vervolging koestert omwille van dit incident in 2014. Integendeel, na uw herstel van deze aanval zou u gewoon opnieuw naar uw werk op de legerbasis zijn teruggekeerd waar u uw werk hervatte, om pas in juli 2015 te deserteren vanwege het bevel om te gaan vechten in Al Anbar.

Er kan aan de door u voorgestelde legercarrière geen geloof worden gehecht. Indien uw profiel als soldaat van de anti-terreureenheid al geloofwaardig zou zijn, quod non, merkt het CGVS voorts op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd bent. Gepeild naar meer aanwijzingen voor een concrete vervolging dan uw eerdere 10 dagen durende aanhouding en vrijlating, ontweek u de vraag en herhaalde slechts dat u werd vastgehouden en nadien naar Habania werd gebracht (CG p.17-18). Hoe dan ook, strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing.

Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden, indien uw militaire carrière en desertie al geloofwaardig zou zijn."

Verzoeker onderneemt niet de minste poging om de voormelde motieven in een ander daglicht te stellen en laat deze, mede gelet op hetgeen voorafgaat, geheel ongemoeid. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet dienstig aanvecht, onverminderd gehandhaafd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde geaardheid en problemen en de hieruit voortgesproten vrees voor vervolging.

De neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.

De documenten in het administratief dossier (map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, het voorgaande niet ontkrachten.

Uit het bij het verzoekschrift gevoegde attest van het Roze Huis blijkt dat verzoeker zich na het ontvangen van de bestreden beslissing en in de loop van de beroepstermijn voor het indienen van onderhavig beroep tot het Roze Huis heeft gewend voor een onthaalgesprek. Uit dit attest kan voor het overige geheel niets worden afgeleid en blijkt op generlei wijze dat geloof zou dienen te worden gehecht aan verzoekers vermeende geaardheid en problemen.

Aan de door middel van een aanvullende nota neergelegde kopieën van een overlijdensakte, van enkele identiteitsdocumenten en van een document van het Ministerie van Defensie kan geen bewijswaarde worden gehecht. Zulke kopieën kunnen eenvoudigweg worden gemanipuleerd. Verder dient te worden opgemerkt dat aan dergelijke documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde kan worden gehecht, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Zulke documenten kunnen op zich echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen. Dit geldt *in casu* nog des te meer nu uit de informatie in het dossier blijkt dat corruptie in Irak wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal met documenten zoals de neergelegde stukken wordt gefraudeerd en dat zulke documenten zowel binnen als buiten Irak eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen.

Waar verzoeker de nadruk nog vestigt op het gegeven dat hij een soenniet is, dient te worden opgemerkt dat, hoewel uit de informatie in het dossier blijkt dat de sjiiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de Zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun louter religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Ter illustratie kan hierbij verwezen worden naar de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" waarnaar verweerder verwijst en waarvan de vindplaats is opgenomen in de eindnoten van de informatie die verweerder door middel van een aanvullende nota neerlegt. Uit voormeld standpunt van UNHCR blijkt dat UNHCR niet oproept om personen met verzoekers religie niet terug te sturen naar verzoekers land en regio van herkomst. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofdte van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak.

Dit standpunt, de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: “Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (“IDP’s”) op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zwarte) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders.

Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen.

Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing naar een Franstalige arrest dat in het verleden door de RvV werd gevelde is, nog daargelaten dat verzoeker hoegenaamd niet aantoonde dat hij zich zou bevinden in een vergelijkbare situatie als de persoon waarop dit arrest betrekking had, niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht.

De rechtspraak van de RvV heeft geen precedentwaarde en iedere asielaanvraag wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Verzoeker toont gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de aangevoerde asielmotieven evenmin aan dat hij valt onder toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont aldus niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS